

Rome, 14 juli 71 CE

Het was bloedheet op de slavenmarkt. Het zweet droop van Elias' lichaam. En dan mocht hij zich nog gelukkig prijzen dat zijn kraam een luifel had. Aan de overkant van de straat stonden drie meiden in de brandende zon. Elk uur werd hun huid roder en de pubers konden er niets tegen doen. Het deed Elias pijn naar hen te kijken.

De koopgrage burgers die voorbij dromden, leek het niet te interesseren. Zij letten voornamelijk op de rechterkant. Daar stond namelijk de eerste lichter Joodse slaven, de mannen die hadden meegelopen in de triomftocht. Heel Rome wist dat Titus daarvoor de grootsten en sterksten had uitgezocht, en iedereen wilde zijn slag slaan. Hele families schuifelden voorbij. Ze babbelden lustig, terwijl hun slaven hun koelte toewuifden en met parasols beschermden.

Als ze langer dan twee tellen bij Elias bleven staan, sprong zijn handelaar op hen af. Van de verkoopgesprekken begreep Elias weinig. Alleen wanneer een klant Grieks sprak, kon hij het verloop volgen, voor de rest pikte hij slechts wat woorden op. Toch had hij al snel een beeld van de geïnteresseerde kopers. Met name de gladiatorenscholen toonden belangstelling. Die wilden hem opleiden tot zwaardvechter. Als hij talent had, zou hij furore maken in de arena en anders zouden ze hem als lijfwacht verkopen.

De potentiële kopers keken niet alleen naar hem, ze betastten hem ook. Ze knepen in zijn kuit, zijn dijen, zijn billen, zijn armen, overal. De handelaar liet gewillig zijn plateau ronddraaien, zodat ze elk lichaamsdeel konden keuren. Gelukkig hadden ze alleen voor zijn spieren belangstelling. Dat was anders bij de meiden tegenover hem. Daar graaiden de handen op plekken waar Elias ze niet had kunnen verdragen.

Weer bleef er een groepje voor hem staan. De handelaar sprak hen meteen aan.

‘Hebt u al slaven uit Judea in huis?’

‘Nee, nog niet. Hoezo?’

‘Dan kunt u gerust uw slag slaan. Judeeërs zijn namelijk harde werkers. Je moet er alleen niet teveel van in huis hebben. Maximaal twintig procent, is mijn vuistregel. Net als van elk ander volk. Zorg dat je je slaven spreidt. Als er teveel dezelfde taal spreken, gaan ze samenspannen.’

‘Werkelijk?’

‘Met mijn hand op mijn hart. Ik ben een eerlijk koopman. Eerlijk duurt het langst, zeg ik altijd maar. Daarom lever ik uitsluitend de hoogste kwaliteit. Neem deze bijvoorbeeld:

beresterk, blaakt van gezondheid en nog slim ook. En kijk!’

Trots wees de handelaar op Elias’ witgekalkte voet.

‘Nieuwe aanvoer. Staat hier nog geen dag. En voel z’n spieren eens. Kabels zijn het.’

Weer tastte een hand naar Elias’ lichaam. Hij kneep in zijn biceps, wreef over zijn borst en voelde aan zijn dijen. Behulpzaam draaide de koopman het plateau rond, zodat de klant ook de achterzijde kon inspecteren. Eerst de kuit, toen de hamstrings en... Net op het juiste moment wist Elias de lucht te laten ontsnappen die hij in zijn darmen had opgespaard. Hij moest er zelf om lachen. Een por in zijn middenrif was het gevolg. De handelaar moest wel: de klant eiste genoegdoening. Maar Elias wist dat het daarbij bleef. De koopman was zuinig op zijn waar. Hij leefde van zijn slaven en verzorgde ze daarom goed. Wat moest de man ook verder? Hen doodranselen? Dat zou een zegen zijn. Weg uit die vernederende slavernij. Daarom hadden de Joden de wapens opgenomen. Ze wilden geen slaaf meer zijn, niet meer kruipen voor Rome. Daarom waren ze in opstand gekomen. Nooit zouden ze nog belasting afdragen en zich door vreemde heersers laten berechten. Nooit zouden anderen nog de dienst uitmaken in Judea.

‘Wat kost deze slaaf?’

Die stem! Elias herkende hem direct, ook in het Grieks. Opwinding en woede streden om voorrang. Hij trilde ervan. Tien keer ademde hij diep door zijn neus. Beheersing, daar ging het nu om, geduldig zijn kans afwachten. Onbewogen stond hij op zijn draaiplateau en luisterde naar het verkooppraatje dat zich achter zijn rug ontspon.

‘Bijna niets! Voor achtduizend mag u hem meenemen.’

‘Achtduizend?’

‘Voor minder kan ik hem echt niet weg doen, dan lijd ik verlies. Hij is het schaap met de vijf poten. Een krachtpatser is het, en een geoefend zwaardvechter. Hij kan zo de arena in. Ook leest en schrijft hij vloeiend Grieks, Aramees en Hebreeuws. Zelfs steno beheerst hij. Hij is een volleerd secretaris. Voor zo’n slaaf betaal je normaal gesproken het dubbele, maar vanwege het ruime aanbod kan ik hem voor deze spotprijs van de hand doen.’

‘Twee kramen verderop verkopen ze voor die prijs een slaaf die als medicus aan de universiteit van Alexandrië is afgestudeerd.’

‘Ik weet het. Eentje van 45. Die moet je over tien jaar vrijlaten omdat hij dan meer kost dan opbrengt. Deze vent hier kan nog zeker twintig jaar mee. En voel eens wat een onderarmen.’